

ע"פ 6773/17 - אסף זליג נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 6773/17

לפני: כבוד המשנה לנשיאה ח' מלצר
כבוד השופטת ד' ברק-ארז
כבוד השופט מ' מזוז

המערער: אסף זליג

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-
יפו (השופטים ש' דותן, מ' לוי ו-י' לוי) מיום 19.7.2017
בתפ"ח 46392-08-15

תאריך הישיבה: כ"ז בחשון התשע"ט (5.11.2018)

בשם המערער: עו"ד שחר מנדלמן
בשם המשיבה: עו"ד סיגל בלום

פסק-דין

השופט מ' מזוז:

עמוד 1

1. ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (השופטים ש' דותן, מ' לוי, ו- י' לוי) בתפ"ח 46392-08-15, במסגרתו הרשיע בית המשפט את המערער ביום 22.3.2017 בביצוע שתי עבירות אינוס וכן בעבירות של מעשי סדום בנסיבות אינוס (ריבוי עבירות), תקיפה, איומים ופגיעה בפרטיות, וביום 19.7.2017 גזר עליו עונש מאסר בפועל בן 18 שנים, וכן עונשי מאסר על תנאי ותשלום פיצוי למתלוננות.

2. נגד המערער, יליד 1983, הוגש כתב אישום מתוקן האוחז ארבעה אישומים.

על פי המתואר באישום הראשון, המערער והמתלוננת ק.א היו מיוודים ונפגשו לעתים רחוקות. ביום 21.4.2014 יצר המערער קשר עם המתלוננת וביקש לדעת מה כתובתה, על מנת לבקרה ולעודד את רוחה, בשל פרסום תמונה בפייסבוק של בן זוגה לשעבר עם בת זוגו החדשה. ק.א סירבה למסור למערער את כתובתה, אך הוא הגיע לאזור מגוריה ויצר עמה קשר טלפוני. בסמוך לכך, הגיעה ק.א לרחוב בו התגוררה, פגשה במערער, והשניים עלו לדירתה כשבנה בן החמש ישן על כתפה. לאחר שהשכיבה את בנה לישון, ישבה ק.א עם המערער בסלון, והשניים שוחחו ושתו משקה אלכוהולי. המערער ניסה לנשק את ק.א על פיה אך היא סירבה. לאחר מכן, איים עליה כי אם לא תבוא עמו לחדר השינה ו"תצא מזה" הוא יספר לבן זוגה לשעבר כי שכב איתה. לאחר שסירבה, הקים אותה המערער ממקומה וגרר אותה בכוח לחדר השינה, תוך שהיא בוכה ומבקשת ממנו כי יניח לה. בהמשך לכך, ביקשה ק.א מהמערער לעשן סיגריה כדי להירגע, וניסתה שוב, ללא הצלחה, לדבר על ליבו. בשל הפחד מפניו והעובדה שבנה ישן בחדר הסמוך, שבה ק.א לחדר השינה ושכבה עירומה ליד המערער, כפי שהורה לה. ק.א ניסתה למנוע מהמערער מלבעול אותה באמתלה כי הוא עלול להידבק מדלקת באיבר המין ממנה היא סובלת, אך הוא החדיר את קצה איבר מינו לאיבר מינה ולפי הטבעת שלה, תוך שהוא מכה בחוזקה בפניה. משלא עלה בידו להגיע לחדירה מלאה, הורה לה לבצע בו מין אוראלי והגיע לפורקן בפיה, ולאחר מכן התלבש ועזב.

לפי עובדות האישום השני, ביום 25.4.2014 או בסמוך לכך, פנה המערער למתלוננת מ.ק באמצעות הפייסבוק וביקש להכירה. מאחר שהיה זר לה, התעלמה מ.ק מפנייתו. ביום 26.4.2014 טיילה מ.ק עם כלבה והמערער הגיח מאחוריה ופנה אליה, אך היא התעלמה ממנו. כששבה לבית מגוריה, המתין לה המערער בכניסה, וגם הפעם היא התעלמה ממנו ועלתה לדירתה. בעודה עולה במדרגות, הבחינה מ.ק כי המערער בעקבותיה, ביקשה ממנו לעזוב והוא החל לרדת במדרגות. כשפתחה מ.ק את דלת דירתה שבקומה הרביעית, הגיח המערער, היכה אותה פעמיים בחוזקה בפניה וניסה לדחוף אותה ולהיכנס עמה לדירה. מ.ק נאבקה בו והצליחה להדוף אותו ולנעול את דלת הדירה. המערער המשיך לנסות לפתוח את הדלת מבחוץ, והפסיק רק כאשר מ.ק הזמינה משטרה.

על פי הנטען באישום השלישי, המערער, אשר ניהל מערכת יחסים זוגית עם ר.ש נפגש עמה ביום 5.3.2015 בביתו. לאחר ששתו וצפו בסרטים, ביקש ממנה המערער שתבוא למיטתו, ולאחר שניגשה ביקש שתסיר את חולצתה. משסירבה, ניסה המערער להפשיט אותה בכוח והיכה אותה פעמיים בפניה. לאחר מכן אמר לה שהיא חיללת שלו, וכי עליה לעשות כל מה שיבקש, שאם לא כן, תסבול ממנו. בשל הפחד ממנו, הסירה ר.ש את חולצתה. המערער שב והיכה אותה בפניה, הורה לה להתפשט והיא עשתה כן. לאחר שוויידא כי דלת ביתו נעולה, שב המערער לחדר והחל לגעת בגופה. ר.ש התנגדה למעשים וביקשה מהמערער כי ישחרר אותה לדרכה, והוא בתגובה היכה אותה בפניה ואמר לה שהיא "לא הולכת לשום מקום". אז השכיב אותה המערער על בטנה והחדיר את איבר מינו לפי הטבעת שלה תוך שימוש בכוח. בשלב כלשהו, כשאיבר מינו היה רפוי, הורה לה לבצע בו מין אוראלי והחדיר אותו לפיה. בהמשך, עצר ממעשיו וביקש לעשן עמה סיגריה. ר.ש ישבה ערומה, בכתה ורעדה. המערער הביא לה כוס מים כדי שתירגע. משסירבה, הכה אותה במרפקו ומים נשפכו מהכוס. המערער הורה לה לנקות אותו ואת הרצפה, והיא עשתה כן. המערער היתל בה,

ואמר כי ייעתר לבקשתה לשחרר אותה, אך סטר לה בחוזקה בפניה והורה לה לחזור למיטתו. בהמשך, החדיר את איבר מינו לאיבר מינה תוך שימוש בכוח וחנק אותה בידיו. לאחר שבא על סיפוקו, הורה לה המערער להתלבש ואיים עליה שיפגע בה אם תפנה למשטרה. בחלוף כשבועיים, נפגשו השניים בבר ברחובות, והמערער התנצל על מעשיו והבטיח לה פיצוי. בהמשך קיבלה ר.ש מסרון לטלפון הנייד שלה. המערער שאל עם מי היא מדברת, התפתח בין השניים ויכוח, וכשסירבה ר.ש למסור את הטלפון לידי, איים עליה המערער כי אם לא תמסור לו את הטלפון ותעלה עמו על מונית באופן מידי, ידקור אותה בכל חלקי גופה. ר.ש ברח להכיוון בר סמוך, ביקשה עזרה מהמאבטח בכניסה, והתקשרה למשטרה. אז עזב המערער את המקום.

במסגרת האישום הרביעי נטען כי ביום 18.7.2015 בסמוך לשעה 03:00, יצאה המתלוננת נ.ב ממקום עבודתה לביתה וצעדה ברחוב הרצל. המערער, עמו לא הייתה לה היכרות מוקדמת, צעד בעקבותיה. נ.ב נכנסה לבניין מגוריה וסגרה את דלת הבניין, אך המערער נכנס אחריה, קילל אותה ותפס בשערה. המערער הורה לה "לסתום את הפה" ולהיות בשקט, השכיב אותה על הקרקע, בעט בה בפניה, הכה אותה במכות אגרופ וגרם לה חבלות בפנים. נ.ב צרחה לעזרה וזחלה אל מחוץ לבניין לעבר עובדי אורח, אך המערער הוסיף להכותה והורה לה לחזור לבניין. כששכנים ועובדים ושבים נחלצו לעזרתה, חדל המערער ממעשיו ונמלט מהמקום.

בשל המעשים האמורים יוחסו למערער בכתב האישום שתי עבירות של אינוס, לפי סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) (בגין האישומים הראשון והשלישי), ריבוי עבירות של מעשה סדום בנסיבות אינוס, לפי סעיף 347(ב) וסעיף 345(א)(1) לחוק העונשין (בגין האישומים הראשון והשלישי); עבירה של תקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק העונשין (בגין האישום השני); שתי עבירות של פגיעה בפרטיות, לפי סעיף 2(1) וסעיף 5 לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981 (להלן: חוק הגנת הפרטיות) (בגין האישומים השני והרביעי); ריבוי עבירות של אינוס, לפי סעיף 192 לחוק העונשין (בגין האישום השלישי); ועבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק העונשין (בגין האישום הרביעי).

3. בתגובתו לאישום כפר המערער בביצוע העבירות שיוחסו לו. ביחס לאישום הראשון, טען המערער כי יחסי המין עם ק.א קוימו בהסכמה מלאה, והכחיש חדירה לפי הטבעת כמו גם אלימות כלשהי מצדו. לגבי האישום השני, טען כי שלח ל-מ.ק הודעה בודדת בפייסבוק אך לא פגש בה, והציג טענת אליבי לפיה בליל האירוע ישן בדירת חבריו. גם לגבי האישום הרביעי הציג המערער טענת אליבי. בנוגע לאישום השלישי, טען המערער כי הוא אכן נפגש עם ר.ש בערב האירוע אך היא עזבה את דירתו מרצונה ללא שהשניים קיימו יחסי מין; כי היא שניסתה לסחוט ממנו כסף ואיימה כי תתלונן על תקיפה מצדו אם לא ישלם לה; וכי הרקע לעימות שהתפתח ביניהם בבר בו נפגשו היה כעסה של ר.ש על כך שהמערער התכתב עם ידידה שלו, אך מכל מקום המפגש הסתיים ביוזמתו.

הכרעת הדין

4. ביום 22.3.2017 הרשיע בית משפט קמא, פה אחד, את המערער בעבירות שיוחסו לו בשלושת האישומים הראשונים וזיכה אותו מהאישום הרביעי. התשתית הראייתית שעמדה ביסוד הרשעתו של המערער התבססה, מטבע הדברים, על עדויותיהן של המתלוננות, אשר נמצאו מהימנות ונתמכו בראיות מחזקות, לעומת דחיית גרסתו של המערער משנמצאה חסרת עקביות ובלתי מהימנה.

אשר לאישום הראשון, התרשם בית המשפט כי ק.א מסרה עדות "אמינה ומשכנעת", בעוד שגרסתו של המערער הייתה בלתי עקבית והסבריו סותרים זה את זה ובלתי הגיוניים. בית המשפט מצא חיזוק לגרסתה של המתלוננת בעדותה של מנהלת העבודה שלה, כמו גם בעדותה של ידידתה, מהן עלתה חשיפה כמעט מידית של האירוע בפניהן על ידי המתלוננת, וכן בעדותה של הרופאה הפסיכיאטרית שפגשה בה ותיארה את מצבה הנפשי בסמוך לאירוע. תמיכה נוספת לגרסתה של ק.א נמצאה במסרון ששלחה למערער לאחר האונס, ובהתנהגות מפלילה של המערער לאחר האירוע.

בהתייחס לאישום השני, קבע בית המשפט כי גרסתה של מ.ק, לרבות זיהויו הספונטאני של המערער כמי שהתחקה אחריה וניסה לפרוץ לדירתה, נמצאה מהימנה ומשכנעת, וכי האזנה לשיחתה עם מוקד 100 "אינה מותירה ספק באשר לאותנטיות הקריאה וכנותה". לעומת זאת, נדחתה טענת האליבי של המערער בין היתר בהתבסס על עדותו של חברו, לפיה המערער אמר לו בליל האירוע כי בכוונתו לצאת ולהמשיך לבלות, כך שנקבע כי "אין מניעה שהמערער היה מעורב באירוע המדובר".

אשר לאישום השלישי, התרשם בית המשפט כי גרסתה של המתלוננת ר.ש היא "כנה ואמיתית", למרות תהיות שונות שעלו ביחס להתנהלותה לאחר האירוע. בפני בית המשפט הוצגו תצלומים של החבלות שנותרו על גופה של המתלוננת, וכן תכתובת הודעות בינה לבין המערער לאחר האירוע בהן ראה בית המשפט משום "הודאה באשמה" מצדו. גרסתה של המתלוננת נתמכה גם בעדותו של בן זוגה לשעבר, אבי בתה, אשר תיאר את מצבה הנפשי לאחר האירוע ואת פחדה מגילוי החיבה שניסה להפגין כלפיה, וכן בעדותה של חברתה, אשר נחשפה לקשר בינה לבין המערער ולפרטי האירוע בסמוך לאחריו.

בית המשפט דחה את טענת המערער כי קיים קשר בין שלוש המתלוננות האמורות, וכי ראה את ק.א ו- ר.ש יחד במפגשים שונים, לאחר שנמצא כי לפי גרסתו שלו, "מפגש כזה יכול היה להתקיים רק בדימויו". נקבע, כי "שקר בוטה ומכוון זה נועד להפחית ממשקלו של הדמיון בתיאור התנהגותו האלימה על ידי שלוש המתלוננות [...] ששלושתן הדגישו את ה"כאפות" שהיכה אותן בפניהן והאלימות הקשה שהפעיל כלפי ק.א ו- ר.ש בעיקר בפגיעות בפנים ובראש [...] שתיהן גם העידו על הטירוף בעיניו שגרם להן להטיח בפניו שהוא אדם חולה". בנוסף, "שתי המתלוננות ציינו חדירה (וראשית חדירה) לפי הטבעת, בניגוד לטענתו של הנאשם שמעולם לא קיים יחסים אנאליים".

בנוגע לאישום הרביעי, נקבע כי הגם שעדותה של נ.ב ראוייה לאמון מלא, אין די בה כדי להוכיח מעבר לספק סביר כי המערער הוא האדם שתקף אותה. וזאת, נוכח פגמים יסודיים שנפלו בהליכי זיהויו של המערער בתחנת המשטרה, ובכלל זאת הצגתו של המערער בחולצה אדומה (צבע החולצה שזיהתה המתלוננת מיום התקיפה) בשעה שיתר המצולמים היו לבושים בשחור או בלבן, כמו גם העובדה שניתן היה להסיק מהאופן בו ישבו הנוכחים בחדר העימות מי מהם הוא החשוד במעשה. משכך, החליט בית המשפט לזכות את המערער מהמיוחס לו במסגרת אישום זה.

גזר הדין

5. בפתח גזר הדין התייחס בית המשפט לתסקיר נפגעות העבירה באישומים הראשון והשלישי.

מהתסקיר שהוגש בעניינה של ק.א, עולה תמונת נזק משמעותית ונרחבת, אשר מצביעה על קטיעה של רצף חייה, לאחר שהחלה בתהליך חיובי וממושך של תעסוקה, קבלת הדרכה הורית וחיזוק קשריה ההוריים עם בנה. על פי התסקיר, פגע האירוע האלים שחוותה ק.א בכל תחומי חייה ובפרט בתחום המשפחתי והכלכלי, ותחושות חרדה ומועקה מלוות אותה בתוך ביתה באופן המשליך על התנהלותה היומיומית. צוין בתסקיר כי הטלטלה שעברה ק.א פגעה ביכולתה לגייס כוחות פיזיים ונפשיים הנדרשים לטיפול, וכי היא תתקשה להתאושש.

בתסקיר שהוגש בעניינה של ר.ש, פורטו הרקע המשפחתי המורכב ממנו באה וחוויות העבר הקשות שהיו מנת חלקה. צוין בתסקיר כי את עומק נזקי הפגיעה ניתן להעריך גם על רקע הפגיעות הקודמות שעברה, כאשר פגיעת המערער חזרה ועוררה ביתר שאת את המצוקה והטראומה מהקשר עם בן זוגה הראשון ואבי בתה הבכורה. דבר שהוביל, כך צוין, לתחושה של ניצול פגיעותה של ר.ש, השפלתה והפיכתה לחסרת ישע על ידי המערער, אשר במילותיה "לקח ממנה הכל". בתסקיר תוארו תגובותיה הפוסט טראומטיות של ר.ש, תחושת הבלבול וסערת הרגשות, כמו גם החרדות ותחושת האיום שמלווה אותה. כעולה מהתסקיר, העבירות להן נפלה ר.ש קורבן טלטלו את חייה, פגעו בביטחונה ובדימויה העצמי ומלוות אותה בכל תחומי החיים ויחסיה הבינאישיים, בעיקר נוכח חווית הניצול והבגידה על ידי אדם שנתנה בו אמון.

6. לצורך קביעת מתחם העונש ההולם, עמד בית משפט קמא על הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשיו של המערער, הם כבוד האדם, האוטונומיה שלו, שלמות גופו וזכותו לפרטיות. נקבע כי המערער פגע בערכים אלו "פגיעה אנושה". כן עמד בית המשפט על נסיבות ביצוע העבירות, המצביעות על אלימות בוטה שהפעיל המערער נגד המתלוננות, תוך השפלתן והתעלמות מרצונותיהן, ועל הנזק הפיזי כמו גם הנזק הנפשי המשמעותי שנגרם להן. בית המשפט לא קיבל את טענת המערער לפיה בשל ההיכרות המוקדמת בין נפגעות העבירה ק.א ו- ר.ש לבינו, מיקומם של מעשי העבירה צריך להימצא ב"חלקו הנמוך של הרצף". נקבע כי אין מדובר בפגישות "גלשו" למקומות בלתי צפויים, אלא ב"מעשי אונס ברוטליים שהתאפשרו בשל ההיכרות עם הקורבנות". לאור האמור, ובהתחשב במדיניות הענישה הנוהגת, העמיד בית המשפט את מתחם הענישה לגבי האישומים הראשון והשלישי על 8-13 שנות מאסר כל אחד, וביחס לאישום השני נקבע כי המתחם נע בין 6-12 חודשי מאסר.

7. לצורך קביעת העונש בתוך מתחם הענישה, התייחס בית המשפט לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות. בית המשפט נתן דעתו לכך שעד לאירועים נשוא כתב האישום ניהל המערער אורח חיים נורמטיבי, שירת שירות צבאי מלא ואף זכה לתעודת הצטיינות עקב שירותו. כן התחשב בית המשפט במצבו הבריאותי הקשה של אביו של המערער, ובתמונה המצטיירת מעדותו של האב, לפיה מדובר במשפחה שומרת חוק, בעלת ערכים חיוביים, שאיש מבניה לא הסתבך בפלילים עד עתה.

8. לאור כל האמור, השית בית המשפט על המערער 18 שנות מאסר בפועל (9.5 שנות מאסר בגין האישום הראשון, 6 חודשי מאסר בגין האישום השני ו- 10 שנות מאסר בגין האישום השלישי, כאשר שתי שנות מאסר ירצו בחופף לעונש המאסר הכולל); 18 חודשי מאסר על תנאי לבל יעבור המערער בתוך 3 שנים מיום שחרורו עבירת מין או אלימות מסוג פשע או ניסיון לעבור עבירה כאמור; 6 חודשי מאסר על תנאי לבל יעבור המערער בתוך 3 שנים מיום שחרורו עבירת אלימות מסוג עוון או עבירה של פגיעה בפרטיות, או ניסיון לעבור עבירה כאמור; ותשלום פיצוי למתלוננות בסך כולל של 125,000 ₪.

הערעור

9. הערעור מכוון נגד ההרשעה, ולחלופין נגד חומרת העונש. לטענת המערער, לא הוכח מעבר לספק סביר כי ביצע את המיוחס לו בכתב האישום בשלושת האישומים בהם הורשע.

אשר לאירוע הראשון, נטען כי "ספק רב מאוד" אם ק.א התנגדה פיזית או מילולית לקיום יחסי המין עם המערער לאחר שעישנה סיגריה בסלון והתפשטה "מרצונה", וכי נתגלו סתירות רבות בין הדברים שתיארה לעדים השונים שהיו אמורים לחזק את גרסתה. נטען כי ק.א עמדה על כך שלא קיימה יחסי מין עם המערער מחשש שמא הרתה כתוצאה מהיחסים, ואילו חברתה ומנהלת העבודה שלה מסרו כי ק.א דיברה על חדירה מלאה, והרופאה הפסיכיאטרית דיווחה כי ק.א סיפרה לה שהרתה מן המערער וכי הוא אבי ילדה. לעמדת המערער, יש להוסיף לכך את חששה של ק.א פן יחסי המין שקיימה עמו יתגלו לבן זוגה לשעבר אם המערער יממש את איומיו. חשש שנבע, כך נטען, לא רק מהאלימות שהפעיל עליה בן הזוג בעבר, אלא גם מרצונה לשקם את היחסים עמו "והיעדר אופק ביחסיה עם המערער".

אשר לאישום השני, המערער סבור כי שגה בית משפט קמא במסקנתו באשר לזיהויה של המתלוננת כמי שתקף אותה, כמו גם בקביעה כי גרסת האליבי שמסר לא הייתה מוצקה לחלוטין. נטען כי התיאור שמסרה מ.ק לגבי מי שתקף אותה הינו תיאור שונה בתכלית מחזותו של המערער. לגבי האליבי, נטען כי הגם שהמערער ביקש מחברו מפתח, לדבריו כדי לצאת אם יחפוץ בכך, העד לא ראה את המערער יוצא מהדירה, ומסר כי נרדם לפני המערער וכשהתעורר למחרת ראה את המערער ישן.

אשר לאישום השלישי, טוען המערער כי לא ניתן להתבסס על גרסתה של המתלוננת לביסוס הרשעה בפלילים, בהיותה גרסה שנכבשה משך כ- 17 ימים מאז האירוע הנטען, כאשר "הוורסיה הסופית" שלה נמסרה כמעט כשנה לאחריו. כן נטען, כי התנהגותה של המתלוננת לאחר האירוע, לרבות המשך המפגשים עם המערער ו"ניהול משא ומתן" עמו אודות תשלום פיצוי לבל תתלונן עליו, אינה מתיישבת עם "סיפור האונס". גם שקריה של ר.ש למערער, דוגמת שבר בלסת וביקור במיון שלא התרחש, והשמטת פרטים שסיפרה לבן זוגה לשעבר אודות אינוס תחת איומי סכין שביצע בה המערער, מלמדים, כך נטען, כי לא ניתן לתת אמון בדבריה.

לחלופין - המערער טוען כי העונש שהוטל עליו חריג בחומרתו. נטען כי בגזר הדין לא ניתן משקל מספק להיותו של המערער אדם נורמטיבי ללא עבר פלילי אשר שירת כלוחם בצבא; להיותן של המתלוננות 1 ו- 3 "קורבנות מוכרים"; וכן לקביעתו של בית משפט קמא כי באישום הראשון "לא הייתה חדירה מלאה".

10. מנגד, בעיקרי הטיעון מטעמה, המדינה סומכת ידיה על פסק דינו של בית משפט קמא, וטוענת כי יש לדחות את הערעור, על שני חלקיו. נטען כי המערער חוזר על טענותיו שנידונו ונדחו על ידי בית המשפט, ואינו מצביע על כל נימוק המצדיק התערבות בממצאי עובדה ומהימנות שנקבעו על ידו. הוזכר, כי לאחר בחינה יסודית של העדויות השונות, מצא בית המשפט את גרסאותיהן של המתלוננות מהימנות וכנות, בעוד המערער נכשל בהתמודדות עם הראיות נגדו ונמצא מתפתל בין שקריו.

לעניין גזר הדין, טוענת המדינה כי העונש שהוטל על המערער הולם את חומרת מעשיו, ומפנה לתסקירי נפגעות העבירה שנערכו בעניין של ק.א ו- ר.ש, המצביעים על פגיעה חמורה שהסב להן המערער בכל מישורי החיים.

11. לקראת הדיון בערעור הוגשה לעיונו חוות דעת מטעם המרכז להערכת מסוכנות בעניינו של המערער. ההתרשמות הקלינית היא כי מדובר באדם בלתי אמין, מניפולטיבי, אשר "למרות הצהרותיו כי דובר 'אמת' והתנהלותו הנורמטיבית במהלך חייו, הרושם כי מנסה להציג פסאדה חיובית וכמי שעבר שינוי מהותי בתפיסותיו", וכי "בלט חוסר אמינות ויצירת מצג שווא כך שהמציאות המתוארת על ידו תתאים לצרכיו". כן הייתה התרשמות "מנבדק בעל קווי אישיות נרקסיסטיים, עם דימוי עצמי נמוך וגם דימוי עצמי גברי נמוך. ניכר ליקוי ביכולת לחוש ולגלות אמפתיה לאחר ולהתחשב בו". צוין בחוות הדעת כי העבירות בהן הורשע המערער מתאפיינות בשיטת פעולה דומה, הכוללת הפעלת יתר של כוח והשפלה חוזרת של קורבנות העבירה, ומעשיו מאופיינים בשילוב בין מטרה מינית ואגרסיה, כך שהשפלת הקורבן יוצרת בקרבו עוררות מינית. בהמשך לכך, צוין כי "הפנומנולוגיה של עבירותיו מצביעה על מאפיינים מיניים סדיסטיים ולא ניתן לשלול הנאה מינית סדיסטית", ברם שיתוף הפעולה המוגבל והמגמתי ביחס לעולמו הפנימי של המערער לא אפשר לבחון זאת.

בסיכום הדברים, נכתב בחוות הדעת כי "אין ספק כי [המערער] זקוק לטיפול ובאם בבוא הזמן יפסיק להתכחש לביצוע העבירות ויבטא מוטיבציה כנה ואמיתית, יוכל להיתרם מטיפול זה". שילוב גורמי הסיכון הסטאטיים והדינאמיים בעניינו של המערער מצביע, כך נכתב, על כך שרמת המסוכנות המינית הנשקפת ממנו היא גבוהה.

12. בדיון לפנינו מיום 5.11.2018 חזר בא כוח המערער על טענותיו בכתב הערעור, וטען כי הרשעתו של המערער לגבי כל אחד מהאישומים מעוררת קשיים לא מבוטלים. בין היתר, שב וטען כי יחסי המין שקוימו עם המתלוננות שלהן היכרות מוקדמת עם המערער בוצעו בהסכמה, אף שלגבי המתלוננת באישום הראשון ביקש להצביע על אמירות מצדה לפיהן "לא הייתה חדירה". לחלופין, עתר להקלה בעונשו של המערער, אשר לטענתו מחמיר "יתר על המידה". מנגד, חזרה וטענה באת כוח המדינה כי מכלול הראיות, ובכלל זאת העדויות השונות מטעם התביעה לצד גרסתו הפתלתלה והבלתי סדורה של המערער, אינם מותירים ספק בדבר אשמתו. גם במישור העונש, טענה באת כוח המדינה כי אין מקום לכל התערבות.

דיון והכרעה

13. יש להדגיש כבר בפתח הדברים, כי הערעור על הכרעת הדין מכוון כל כולו נגד ממצאי עובדה ומהימנות מובהקים שקבע בית משפט קמא. כידוע, אין זה מדרכה של ערכאת הערעור להתערב בממצאים עובדתיים שנקבעו על ידי הערכאה הדיונית, אלא במקרים חריגים בהם הוכחה טעות מהותית ברורה בהכרעת הדין או כאשר מדובר בהכרעה המבוססת על ראיות חפציות או על שיקולים שבהיגיון. ביתר שאת אמורים הדברים, כאשר פסק הדין של הערכאה הדיונית מושגת, במידה רבה, על מידת המהימנות שייחס בית המשפט לעדים שהתייצבו לפניו. יסודו של הכלל בכך כי לערכאה הדיונית קיים יתרון מובנה מובהק בהתרשמות בלתי אמצעית מהעדים, וזו גם מהות תפקידה של הערכאה הדיונית (ע"פ 9352/99 יומטוביאן נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(4) 632 (2000); ע"פ 8191/08 גבארה נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (24.5.2010); ע"פ 4481/14 פלוני נ' מדינת ישראל (16.11.2016); ע"פ 566/18 מרופוב נ' מדינת ישראל (30.5.2018); ע"פ 8358/14 פלוני נ' מדינת ישראל (5.3.2017); ע"פ 10152/17 מדינת ישראל נ' ח'טיב (10.5.2018) ורבים זולתם).

14. אקדים אפוא תוצאה להנמקה, ואומר כי לאחר עיון ובחינה מדוקדקים של פסק דינו של בית משפט קמא, טענות הצדדים בערעור והחומר בתיק, לא שוכנעתי כי קיימת במקרה דנן הצדקה להתערבות בקביעות העובדה ובממצאי המהימנות של בית משפט קמא. הכרעת הדין בעניינו של המערער מפורטת ומנומקת, ומשקפת בדיקה יסודית וקפדנית של הדברים אשר קיבלה ביטוי בפסק הדין.

15. כאמור, המערער משיג על מסקנתו של בית משפט קמא לפיה יש להעדיף את גרסתו של המתלוננת בשלושת האישומים בהם הורשע על פני גרסתו שלו, וטוען כי לא הוכח מעבר לספק סביר כי ביצע את המיוחס לו בגדרם.

האישום הראשון

16. במסגרת הדיון באישום הראשון, דחה בית המשפט את טענות המערער כי יחסי המין עם המתלוננת ק.א. בוצעו בהסכמה, וכי ביסוד תלונתה עומד חששה מפני בן זוגה לשעבר פן יגלה אודות יחסים אלו, ולחלופין אכזבתה מכך שהמערער לא החזיר לה אהבה.

17. כמתואר בפסק הדין, בעדותה, חזרה ק.א. על תיאור מעשיו של המערער כפי שעלו בתלונתה, וסיפרה כיצד ניסה לנשקה בניגוד לרצונה בסלון ביתה, הקים וגרר אותה לחדר השינה, ושם – "בכיתי ממש התקפלתי על 4 אני זוכרת שהתחננתי אליו אמרתי בבקשה מה עשיתי לך לא עשיתי לך רע מה אתה אונס אותי? [...] תעזוב אותי בבקשה ואני רואה שהוא לא מרפה [...] אמרתי לו אבל אני לא רוצה הוא אומר לי אבל אני רוצה". ק.א. סיפרה כי פחדה לצעוק כי בנה ישן בסמוך – "אם הייתי לבד הייתי עוד איכשהו מנסה להציל את עצמי או לברוח או לעשות משהו אבל הבן שלי ישן בחדר השני לצעוק יותר מדי לא יכולתי כי ראיתי את הבן אדם שהוא מטורף". ק.א. סיפרה כי בניסיון למצוא מוצא מן המצב, ביקשה לצאת לעשן סיגריה, ולאחר תחנונים נעתר המערער לבקשתה והמתין לידה. אז חזרו לחדר השינה, והמערער הורה לה להתפשט. ק.א. סיפרה כי התחננה בפניו – "אני לא רוצה אני לא רוצה שנשכבתי על המיטה אז הוא עלה עליי נתן לי סטירה, כאפה [...] הוא העיף לי את הפנים". כן סיפרה, כי המערער "ניסה להחדיר את האיבר מין שלו הוא לא הצליח להחדיר את הכל הוא הכניס רק את הקצה", ולאחר שאמרה לו כי היא סובלת מדלקת באיבר המין כדי שיפסיק, "הוא סיבב אותי וניסה לחדור מאחורה והוא לא הצליח חדירה מלאה [...] אמר טוב אז תרדי לי. ואז ירדתי לו" (עמ' 278-282 לפרוטוקול הדיון מיום 14.3.2016). לאחר האירוע, שלח לה המערער הודעת וואטסאפ "לילה טוב נסיכה", ובתגובה חסמה ק.א. את שיחותיו, מחקה אותו מרשימת אנשי הקשר שלה, והשיבה לו במסרון: "אני אשכח את מה שהיה היום... אני ניסיתי לשחק משחק בשביל שלא תעשה בכוח. תתרחק ממני ותזהר להתקרב אליי. חולה" (ת/64).

18. במשך שלושה ימים לאחר האירוע, ק.א. לא תפקדה ולא הצליחה לקום מהמיטה ולטפל בבנה. בת דודתה, שעבדה עמה במעון נעמ"ת, נשלחה על ידי מנהלת המעון לבדוק מה מצבה של ק.א., ויחד עם אמה לקחה אותה לבית חולים. שם סיפרה ק.א. כי היא בדיכאון ולא שיתפה לגבי האירוע (עמ' 285 לפרוטוקול).

הראשונה לה סיפרה ק.א. את שאירע הייתה ידידתה פאני לוי שהכירה גם היא את המערער. פאני סיפרה בעדותה, כי ק.א. השאירה לה הודעה בערב האירוע וביקשה שזו תחזור אליה בדחיפות. כשחזרה אליה כעבור יומיים-שלושה, סיפרה לה ק.א. כי המערער תקף אותה וביצע בה "כל מיני דברים מכל הכיוונים". למרות הפצרותיה של פאני,

סירבה ק.א לפנות למשטרה, כיוון שהתביישה ופחדה מאוד (עמ' 381-383 לפרוטוקול). בניסיון לשכנע אותה להגיש תלונה, שלחה לה פאני פוסט שפרסמה מ.ק (המתלוננת באישום השני) הכולל אזהרה מפני המערער שלדבריה תקף אותה (ת/58). לאחר מספר ימים, כתבה ק.א מסרון למנהלת המעון בו עבדה, מרסדס מזרחי, ובו פירטה את שארע לה (ת/65). מרסדס מסרה בעדותה כי התקשרה ל- ק.א בתגובה למסרון, ולדבריה "זה היה בכי נוראי בלי מעצורים היא לא הצליחה לדבר ממש נורא והיא כל הזמן צעקה אני אשמה [...] אני לא רוצה שידעו אני לא רוצה שהשם שלי יתנוסס בשכונה" (עמ' 349 לפרוטוקול הדיון מיום 5.5.2016). כשבוע לאחר האירוע ניגשה ק.א למרכז לבריאות הנפש ביפו בבקשה לקבל טיפול תרופתי. ד"ר רקפת ברזילי, פסיכיאטרית במקום, העידה כי ק.א הגיעה למרפאה על מנת לקבל עזרה ולשכוח מה שעברה, וסיפרה כי כשגוללה בפניה את האירוע, "היא הייתה במצב נפשי מאוד מאוד קשה" (ת/70, עמ' 370 לפרוטוקול).

19. התלונה במשטרה הוגשה כשלושה שבועות לאחר האירוע, בהמשך לתהליך ממושך של שכנוע מצד מרסדס. זו סיפרה בעדותה על המצב הנפשי הקשה בו הייתה שרויה ק.א וסירובה להגיש תלונה משך זמן רב. בעצת חוקרת מהמשטרה, לקחה מרסדס את ק.א למרכז לסיוע לנפגעות תקיפה מינית (להלן: מרכז הסיוע), ונראה כי השיחות שקיימו עמה שם שכנעו אותה להגיש את התלונה (עמ' 350-351 לפרוטוקול). ק.א חזרה למרכז לבריאות הנפש פעם נוספת, ובהמשך טופלה על ידי מרכז הסיוע ובמקביל הייתה בקשר עם עובדת סוציאלית (ת/84, ת/85).

20. בית משפט קמא התרשם מכנות גרסתה של ק.א, וקבע ביחס לעדותה:

"למרות פגיעותה והטראומה הנפשית הקשה אותה נאלצה לשחזר, עמדה ק.א על דוכן העדים בנחישות, דבקה בגרסתה באופן עקבי ולא חזרה בה מדבריה, גם כאשר נטען כלפיה כי דבריה עומדים בסתירה לעדויותיהם של עדים אחרים. היא עמדה מאחורי האמת שלה, כשם שלא היססה להודות כי ייתכן שאמירה כזו או אחרת נאמרה בשל מבוכה או בושה" (עמ' 13 להכרעת הדין).

21. לעומת זאת, עדותו של המערער הותירה בבית המשפט רושם שלילי ונקבע כי היא אינה מהימנה. כך למשל, היה המערער בלתי עקבי בגרסתו לעניין תכיפות הקשר עם ק.א ואופיו עובר לאירוע. ק.א אישרה כי נהגה להיפגש עמו וכי בשניים או שלושה מהמפגשים הללו קיימו יחסי מין בהסכמה. במסגרת חקירתו אמר המערער "פעם... אנחנו נפגשים... אין לזה זמן קבוע יכול להיות שבועיים, חודש יכול להיות חודשים" (ת/1א), (עמ' 17), ובאשר למספר הפעמים בהם קיימו יחסי מין "יכול לספור אותם על היד..." (שם, עמ' 32). אלא שבהזדמנויות אחרות בחקירותיו במשטרה ובעדותו, טען המערער כי קיים עמה יחסי מין כ- 14-15 פעמים. בחקירתו הוסיף כי בטלפון שלו יש צילומים של המקומות בהם היו, אלא שכאשר התבקש להציג את התמונות בבית המשפט הסתבר כי אין בידו ולו תצלום אחד בו מופיעה ק.א. בהתייחס למסרון שהשיבה לו ק.א לאחר האירוע, אותו ראה בית המשפט כ"מסרון תמוה, אם אכן נשלח לאחר ליל אוהבים", מסר המערער "כמו שהיא הייתה תמיד סתם הייתה באופן קבוע עם הודעות מוזרות כאלה", ומעבר לכך לא הסביר את פשר הדברים, ולא השיב מדוע לא ניסה לברר.

22. בהתייחס לטענת המערער בדבר עלילת שווא בשל החשש מבן הזוג לשעבר, קבע בית המשפט כי "מערכת יחסיה של ק.א עם ד' מהווה נדבך חשוב בניסיונו של הסניגור לספק הסבר לתגובתה הקשה של ק.א לאחר המקרה ולתלונתה, אולם למרות הטענות בדבר היות ד' דמות מאיימת, אין במערכת יחסיה של ק.א עמו דבר שיצדיק תלונת שווא". לגרסת המערער, לא היה במפגש האחרון נשוא האישום שום דבר חריג, הוא הכחיש אלימות כלפי ק.א, וכן הכחיש כי איים עליה שיספר ל- ד' על קשריהם. מדוע אם כך, ציין בית המשפט, הגיבה ק.א כפי שהגיבה, סיפרה

לפאני ולמרסדס על אונס ואף הגישה תלונה במשטרה, כאשר עד לאותו מועד שמרה בסוד את הקשר ביניהם? כשהבין המערער את חולשת טענתו בהקשר זה, הוסיף הסבר חלופי, לפיו ק.א התאכזבה שהוא לא החזיר לה אהבה כפי שקיוותה. הסברים אלו של המערער, מיוזמתו, להתנהגותה ה"בלתי סבירה" של ק.א, נמצאו על ידי בית המשפט "סותרים זה את זה ואינם יכולים לדור בכפיפה אחת, מה גם שאינם עומדים במבחן ההיגיון". כל אותו זמן, כזכור, רצתה ק.א לחזור ל-ד', העילה לפגישה אותו ערב הייתה תמונת הזוגיות שפרסם, והיא אף שוחחה ארוכות על הכאב שחשה בעקבותיה עם המערער.

23. אשר לטענה כי ק.א הסתירה את העובדה שהמערער חדר חדירה מלאה לאיבר מינה מחשש שמא הרתה כתוצאה מהיחסים (טענה שזכתה למשקל לא מבוטל במסגרת טיעוניו בערעור), ציין בית משפט קמא כי בכל אמרותיה טענה ק.א כי המערער לא חדר חדירה מלאה לאיבר מינה ולפי הטבעת, אלא ביצע ראשית חדירה, "זו הייתה גרסתה הראשונית וממנה לא סטתה", ו"לא מצאתי כי הייתה למתלוננת סיבה כלשהי להכחיש חדירה מלאה, אילו זו אכן קרתה, מאחר שגם הנאשם אינו טוען כי הגיע לסיפוק באיבר מינה, אלא רק בהמשך למין אוראלי שביצעה בו". בעניין זה הפנה המערער לעדותה של ד"ר ברזילאי, לפיה כשפגשה את המתלוננת כ-8 חודשים לאחר האונס במרפאה והבחינה שהיא בהריון, השיבה ק.א לשאלה מי האב כי היא חושבת שהמערער, אך אינה יודעת ואינה רוצה לבדוק. בהתייחס לכך, ציין בית המשפט כי ק.א מסרה כי בשיחותיה עם ד"ר ברזילאי עלה נושא ההריון, בשל חששה שמא התרופות אותן היא נוטלת עלולות להזיק לעובר. ד"ר ברזילאי זכרה שיחה כאמור, שהתקיימה במפגש משותף בינה לבין המתלוננת ועובדת סוציאלית בשם לירית עמנואל. בית המשפט קבע כי "מבלי לפקפק בכנות עדותה של ד"ר ברזילאי, בהחלט קיימת אפשרות שבזיכרונה נחרתה אמרה שונה מזו שנאמרה בפועל". מסקנה זו מתיישבת, כך נקבע, עם העובדה שבתרשומת הראשונה של ד"ר ברזילאי צוין כי לא הייתה חדירה (ת/85), כמו גם עם אמרתה של לירית העובדת הסוציאלית שהוגשה בהסכמה, בה הצהירה כי שוחחה עם ק.א ביחס לאפשרות לפיה אבי בתה הוא המערער, וזו השיבה כי ד' הוא אבי הילדה וכי הרתה מיחסים שקיימה עמו זמן קצר לאחר האונס (ת/84). לפיכך, קבע בית משפט קמא "לאחר שבחנתי את עדותה של ד"ר ברזילאי מול דברי המתלוננת, אשר זומנה מחדש לדוכן העדים להשלמת חקירה נגדית [...] אני סבורה שיש להעדיף את דברי המתלוננת בנקודה זו".

24. בסיכום הדברים, קבע בית המשפט, "לאחר בחינת מכלול הראיות הכוללות את עדותה האמינה והמשכנעת של ק.א והראיות המחזקות אותה, מול עדותו של הנאשם", כי הוכחו ברמה הנדרשת המעשים המיוחסים לו באישום הראשון. מסקנה זו מקובלת עלי.

האישום השני

25. גם בהתייחס לאישום השני, דחה בית משפט קמא את טענותיו של המערער. נקבע כי לא הונח כל יסוד לטענה לפיה שגתה המתלוננת מ.ק בזיהויו של המערער כמי שתקף אותה, וכי אין לקבל את טענת האליבי לה הוא טוען.

26. מ.ק זיהתה כבר בעת האירוע כי האדם שתוקף אותה הוא מי ששלח לה הודעות באמצעות הפייסבוק, כשהאחרונה שבהן נשלחה יומיים לפני האירוע. בעדותה, סיפרה מ.ק כי ביום האירוע, כשנכנסה לבניין בו היא מתגוררת, הציע לה המערער עזרה והיא התעלמה והמשיכה לעלות לדירתה שבקומה הרביעית, אלא שאז "איך שאני מסתובבת עם הפנים לסגור את הדלת אני מקבלת כאפה ועפה אחורה. ואני קולטת את הבן אדם הזה מולי שם את הרגל ומנסה

להיכנס לדירה שלי... כדי לחסום לי לא לסגור את הדירה". אז ניסתה מ.ק לסגור את הדלת וטרקה אותה בכל פעם "כדי שהוא יוציא את היד ואת הרגל", עד אשר "בסופו של דבר הוא היה מאחורי הדלת וצרחתי תלך מפה אני מזמינה נידת". אז שמעה אותו יורד במדרגות, וראתה מחלון ביתה כי הוא רץ. מ.ק סיפרה כי התקשרה למשטרה ותיארה להם את התוקף. נידת נשלחה לביתה, ומאוחר יותר היא התבקשה לסור לתחנה ולהגיש שם את תלונתה (עמ' 234-237 לפרוטוקול הדיון מיום 8.3.2016). כשחזרה הביתה בשעות הערב, פרסמה מ.ק פוסט בפייסבוק, בו תיארה את שארע לה באותו בוקר ואת הפחד שנותר בה, והזהירה מפניו של האדם שתקף אותה -

"[...] כשנכנסתי יותר מאוחר לפייסבוק ראיתי בהודעות שלי שהוא התחיל איתי אתמול ולא עניתי לו והשאר טלפון. אז בנות יקרות תיזהרו מסתובב בחור בן 30+ בשם אסף וולפס זליג מתל אביב... בן אדם אלים ומסוכן! הפייסבוק שלו ASSAF VULPES ZELIG - תשמרו מרחק או שתודיעו מיד למשטרה..." (ת/58).

אולם זו לא הייתה הפעם הראשונה בה מסרה מ.ק כי היא מזהה את האדם שתקף אותה. כבר בשיחתה למוקד 100 בעת האירוע, אמרה מ.ק כי יש בכוחה לזהותו. כשנשאלה על ידי המוקד אם היא מכירה את האדם שתקף אותה, השיבה מ.ק - "אני לא מכירה אותו, הוא ראה אותי פעם ב.. במסיבות הוא פשוט עוקב אחרי ועומד לי עכשיו ליד הדלת ודופק בדלת והוא קודם נתן לי כאפה". אז מסרה את כתובת מגוריה ואמרה "אח.. איה.. יו.. יש לי אותו בפייסבוק אני יכולה להגיד את השם המלא שלו. יו.. הוא סגר לי את הדלת" (ת/75 ו-ת/75א).

27. המערער, כזכור, הכחיש כל קשר לאירוע התקיפה ומסר כי בליל האירוע בילה בהופעה בבר "בלומבר" בחברת חבריו וישן בדירתו של אחד מהם. חברו של המערער אישר בעדותו כי הוא, שותפו לדירה, והמערער בילו יחדיו באותו ערב, אך לדבריו לאחר ששבו לדירה, ביקש המערער את המפתח כדי שיוכל לצאת ולחזור מאוחר יותר. כשנשאל לאיזה צורך נתן למערער את המפתח, השיב "שייצא לבלות לא יודע הוא רצה לצאת לאן שהוא... לא זוכר בדיוק", וסיפר כי הלך לישון לאחר שמסר למערער את המפתח, וכי "יום אחרי זה ראיתי אותו ישן" (עמ' 220-221 לפרוטוקול). השותף לדירה מסר בהודעתו במשטרה, שהוגשה בהסכמה, כי "אני לא סגור על זה אם הם הלכו לישון איתי או נשארו ערים אבל אני עזבתי לחדר שלי והם נשארו בחדר של שמוליק", וכי התעורר למחרת "בטח לא לפני 12:00 בצהריים" (ת/87).

בהתייחס לטענת האליבי של המערער, קבע בית המשפט כי "במצב דברים זה, ומאחר שהמתלוננת התגוררה אותה עת בקרבת מקום, אין מניעה שהנאשם היה מעורב באירוע המדובר, גם אם השאיר את הקורקינט הממונע שלו בדירת חברו". בהמשך לכך, נקבע כי "מאחר שטענת האליבי אינה יכולה לעמוד עוד, הרי שהשאלה המכרעת בבחינת מעורבותו של הנאשם באירוע המתואר באישום השני הינה סוגיית זיהויו כמי שתקף את מ.ק". בסוגיה זו של הזיהוי, קבע בית המשפט כי מדובר ב"זיהוי ספונטני", להבדיל ממסדר זיהוי או זיהוי מתוכנן אחר, אשר ראוי בנסיבות העניין הקונקרטי למשקל של ממש - "האזנה לשיחתה של מ.ק עם מוקד 100 (ת/75) אינה מותירה ספק באשר לאותנטיות הקריאה וכנותה. יתרה מזאת, הדין הכיר בכלל ה- RES GESTA, המתייחס לאמירות המהוות 'חלק מן האירוע', לצורך הכשרתה של עדות מפי השמועה", כפי שנעשה בעניינו.

28. בית המשפט נדרש גם לטענת המערער כי התיאור שמסרה מ.ק שונה ממראהו, וקבע כי תיאורו של המערער על ידי בא כוחו כבהיר עור ובעל מבנה גוף מוצק "אינו התיאור האפשרי היחיד" - "מ.ק שלחה למשטרה תמונה של הנאשם שהופיעה בפייסבוק (ת/59). תמונה זו, בשחור לבן, הוגשה בהמשך גם במתכונת צבעונית [...] בתמונה זו גוון פניו של הנאשם שזוף. כמו כן גוון פניו של הנאשם משתנה מתמונה לתמונה, בהתאם לתנאי התאורה

[...] מתמונות אלה, ניתן גם להתרשם כי הנאשם אינו שמן, ובמובן זה הוא עונה לתיאור 'רזה', אף כי אינו גרום אלא 'מוצק', כשם שמתאר אותו בא כוחו". אשר ל"פער" בין הגובה שהוערך על ידי מ.ק לבין גובהו של המערער, קבע בית המשפט כי בהתחשב בנסיבות האירוע, בו פסע התוקף במרחק מה ממנה, ובהמשך היא נאבקה בו, ייתכן כי היא התקשתה להעריך נכונה את גובהו. מכל מקום, כך נקבע, גובהו של המערער אינו פרט מהותי לעניין זיהוי תווי פניו, אשר כזכור התבצע באור יום.

29. בסיכום הדברים, קיבל בית המשפט את גרסתה של מ.ק ודחה את טענת האליבי של המערער:

"טענת האליבי של הנאשם אינה יכולה לעמוד. לעומת זאת, גרסתה של מ.ק, ובגדרה זיהוי הספונטאני של הנאשם כמי שהתחקה אחריה וניסה להתפרץ לדירתה בבוקר יום 26.4.2014, נמצאה מהימנה ומשכנעת" (עמ' 45 להכרעת הדין).

מסקנה זו מקובלת עלי.

האישום השלישי

30. גם במסגרת הדיון באישום השלישי, מצא בית משפט קמא את גרסתו של המערער בלתי מהימנה, ודחה את טענותיו בדבר "גרסה מתפתחת ומלאה סתירות" מצדה של המתלוננת, גרסה שנמצאה אותנטית ונתמכה בשורת ראיות מחזקות.

31. בעדותה, סיפרה ר.ש כי הכירה את המערער דרך אחותה כחודש וחצי לפני חג הפורים, וכי הוא הרשים אותה בחיזוריו והיא פיתחה רגשות כלפיו. לדבריה, השניים נהגו להיפגש אולם לא קיימו יחסי מין והסתפקו בחיבוקים ונשיקות. בערב פורים, בלילה שבין ה- 5 ל- 6 למרץ 2015 נפגשו השניים בדירתו של המערער, שבו בירות בסלון ושוחחו. לקראת השעה 01:00 אמרה ר.ש למערער כי היא רוצה לחזור הביתה, לאחר שאמה התקשרה אליה וביקשה שתחזור כי בתה בת ה- 5 נרדמה בסלון. המערער ביקש ממנה להיכנס לחדר השינה, וכשהיא כשנכנסה, הכריח אותה לפשוט את בגדיה, היכה אותה בפניה, אמר כי עכשיו היא החיילת שלו, ובכל פעם שהתנגדה להוראותיו שב והיכה אותה למרות בכייה – "כל הזמן בכיתי. אמרתי לו שאני רוצה ללכת הביתה, וכל פעם שאמרתי את המילה הביתה, הוא אמר כן, הנה, תכף את תלכי, ואמרתי מה, באמת? והוא כל פעם נתן לי עוד מכה, כאילו סטירה, והוא אמר לי לא, את לא באמת הולכת". ר.ש סיפרה כי המערער הורה לה לשכב על הבטן והחדיר את איבר מינו לפי הטבעת שלה, היא חשה כאב עז, והוא המשיך להכותה ומשך בשערותיה. מאחר שלא בא על סיפוקו בפי הטבעת, הורה לה המערער ללכת לסלון, לעשן סיגריה ולהביא לו מים. היא הרגישה שהיא עומדת להתעלף, אך המערער החזיר אותה לחדר השינה, הכריח אותה לבצע בו מין אוראלי, ולאחר מכן החדיר את איבר מינו לאיבר מינה עד שהגיע על סיפוקו ו"חזר לעצמו". בנוסף סיפרה ר.ש, כי בעודה שוכבת על הגב, החל המערער לחנוק אותה, וכשהגיבה באופן מוגזם בתקווה שיעזוב אותה, אמר לה המערער "המשחקים שלך לא עובדים עליי" והמשיך במעשיו. כשאמר לה המערער שהיא יכולה ללכת הביתה, חששה ר.ש כי הוא ממשיך להתעלל בה, אך הוא הצהיר כי הפעם זה באמת – "אני לא מאמין מה עשיתי לך, אני, שאני הכי נגד אלימות, אני בסוף עשיתי לך ככה? זה לא הגיע לך, אני מצטער... אני אביא לך 50 אלף ותשכחי מכל העניין. אני יודע שאת תחזרי עכשיו הביתה ואת תרגישי במקום הבטוח שלך, ליד המשפחה, ואת תתלונני עליי, ואני, אני יודע איפה את גרה, את והילדה שלך, אני אבוא ואתנכם בכם". בסופו של דבר הזמין המערער מונית ו- ר.ש נסעה לביתה (עמ' 18-31 לפרוטוקול הדיון מיום 9.2.2016).

32. בסמוך לאחר צאתה מהבית, שלח לה המערער הודעה "שתגיעי הביתה תודיעי אהבה טובה" (ת/15). במהלך הנסיעה במונית החלה ר.ש לבכות, אך סירבה להצעתו של הנהג להסיעה לתחנת המשטרה. כשהגיעה לבית הוריה, התקלחה במים קרים ובבוקר מיהרה לקנות כדור "פוסטינור". ר.ש הנציחה את החבלות שנותרו על גופה באמצעות הטלפון הסלולרי (ת/19). בצילומים נראו סימנים אדומים בולטים ורחבי היקף על צלעותיה, צווארה ולסתה.

באותו היום התקשרה ר.ש לבן זוגה לשעבר, א', הוא אבי בתה, וסיפרה לו בבכי כי המערער היכה ואנס אותה, וכי "איים לדקור אותה ולפגוע גם בילדה". בעדותו, תיאר א' את מצבה הנפשי הקשה של ר.ש לאחר האירוע, ואת פחדה מכל גילוי חיבה שניסה להפגין כלפיה במטרה להעניק לה תחושת ביטחון (עמ' 122-124 לפרוטוקול הדיון מיום 10.2.2016). כמו כן, סיפרה ר.ש על האירוע, כשהיא נסערת ביותר, ל- ר.א, שעבדה עמה במעון. ר.א מסרה בעדותה כי ר.ש שיתפה אותה במערכת היחסים שניהלה עם המערער ואמרה לה כי הם טרם קיימו יחסי מין, וכי לאחר חג או שבת, הגיעה ר.ש לעבודה נסערת ובוכייה, וסיפרה לה במקוטע על כך שהמערער אנס אותה באלימות (עמ' 171-172 לפרוטוקול הדיון מיום 22.2.2016).

33. המערער ו- ר.ש התכתבו באפליקציית המסרים ווטסאפ לאחר האירוע (ת/15א): ביום 6.3.2015 כתבה ר.ש למערער בשעה 16:35 "אתה זוכר בכלל מה עשית לי?", והוא השיב "לא" בצירוף שלושה אימוג'ים בוכיים. בתגובה שיגרה לו ר.ש צילום של צלעותיה החבולות בצירוף הכיתוב "שקרן", והמשיכה וכתבה "זזה עוד כלום... אתה פירקת אותי מכות אני לא יכולה ללעוס [...] הייתי רוצה שיכניסו אותי למכונה שתשכיח לי את הזיכרון הרע מאתמול [...] לא מספיק המכות שלך למה גם אנסת אותי??? למה זה מגיע לי???? למה כי אמרתי לך שאני שומרת על עצמי? [...]". המערער השיב כעבור מספר דקות בהודעה עם ארבעה אימוג'ים בוכיים והכיתוב "סורי אהבה שלי. אני עם דמעות פה אני בא ב 9 אלייך", ו- ר.ש השיבה "שלא תעיז". אז ככל הנראה ניסה המערער להתקשר אליה והיא סירבה לענות. ר.ש המשיכה ושיתפה את המערער "ובנוסף לכל הייתי צריכה לצאת היום מהבית בכוח כדי לקנות כדור... אתה תשלם על הכל...". המערער בתגובה כתב לה "אני בתשע אצלך", והיא השיבה "תיזהר". השניים המשיכו להתכתב, המערער הציע לה "תפרקי אותי מגיע לי", ולא הכחיש בשום שלב בהתכתבות את האשמותיה של ר.ש. בבוקר למחרת כתבה לו ר.ש "רק ליידע אותך שאני במיון יש לי כנראה סדק בלסת אתה תשלם לי על כל ההוצאות האלה". השיחות בין השניים נמשכו עד ליום 29.3.2015 וכללו הטחת האשמות קשות מצד המתלוננת, אזהרות מצד המערער ולעיתים התנצלויות, דרישות פיצוי מצד המתלוננת וכן שיחות הנראות לכאורה שיחות בין חברים הכוללות צחוקים והצעות לפגישות. היו ימים בהם איימה המתלוננת בהגשת תלונה, והמערער לעיתים התעלם מהערותיה ובהזדמנויות אחרות כתב לה כי הוא אוהב אותה.

כמצוין כבר לעיל, בית משפט קמא ראה - ובצדק - בהתכתבות הודעות הווטסאפ שבין ר.ש למערער לאחר האירוע משום "הודאה באשמה" מצדו. הלכה פסוקה היא, כי התבטאויות מפלילות שיש בהן ביטוי לתחושת אשם או להכרת אשמה, מהוות ראשית הודאה, ובתור שכאלה בכוחן להצטבר לראיה בסיסית קיימת ולשמש לה חיזוק ראיתי, מקום שהדבר נדרש (השוו למשל: ע"פ 323/85 אלרמאק נ' מדינת ישראל, פ"ד (ט) 4, 57, 63-64 (1985); וע"פ 638/87 רדעי נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(3) 297, 307-308 (1989)).

34. ר.ש סיפרה בעדותה כי ביום 21.3.2015 נפגשה עם המערער בבר ברחובות, וכי במהלך הפגישה היא קיבלה הודעה והמערער החל לחקור אותה לגביה. אז נעשה המערער אלים ואיים כי אם היא לא תעלה איתו על מונית הוא ידקור אותה ואת הילדה שלה. ר.ש חשה ברע, ביקשה מהמערער שיביא לה משהו מתוק, ולדבריה "איך שהוא הסתובב, תפסתי ריצה [...] ברחתי בחזרה לאותו מקום שישבנו, עמדתי ליד השומר". המערער ניסה לשכנע אותה

ללכת איתו אך היא סירבה וביקשה ממנו לעזוב. כשהחל ללכת, התקשרה ר.ש למשטרה. כשהגיעה הניידת ניסתה ר.ש לסגת מכוונתה להתלונן, אך לאחר דברי שכנוע מצד השוטרים, מסרה תלונה חלקית בה חשפה חלק מהמעשים וטענה כי המערער תקף אותה וביצע בגופה מעשים מגונים. היא לא רצתה לספר על כל מה שקרה - "לא רציתי גם שכאילו יידעו אחרי זה, המשפחה שלי, כלום, לא רציתי, ידעתי גם כאילו זה ייהרס לו החיים, הוא ישמור לי טינה מהכלא, הוא ייצא אחרי זה, הוא יעשה לי משהו" (עמ' 39-41 לפרוטוקול הדיון מיום 9.2.2016). באותו לילה, בעת שהייתה בתחנת המשטרה, כתב לה המערער הודעה "מה עובר עלייך?", והיא השיבה "אני מגישה תלונה אתה חולה נפש היית עושה לי היום מה שעשית לי שוב". עם סיום החקירה, חששה ר.ש לשוב לביתה וביקשה מהמערער צילומים שיוכיחו כי הוא בביתו (בין 01:05 - 01:10). באותו היום, כתבה לו - "אני בסך הכל רוצה לצאת מהבית. בגלל זה שאלתי וכסף ממך אני לא צריכה ואם הייתי רוצה הוא כבר היה אצלי. אחלה חיים נתראה בבית משפט. ויש לך מזל שלא סיפרתי להם הכל. רק שהורדתי לי חולצה ולא מעבר ושהרבצת לי. לא סיפרתי שגם אנסת אותי. אז שלא תגיד בטעות משהו כזה. אני שמחה שנפטרתי ממך וזה עבר לידיים שלהם ברוך שפטרנו" (07:15), ובהמשך "[...] לא הייתה לי ברירה אחרת באמת שלא רציתי לפתוח את הפה עליך ולהרוס לך את החיים, אבל אתה היית עושה לי משהו יותר גרוע אתמול. בקיצור ביי". אז כנראה הבין המערער כי אכן הוגשה תלונה על ידה, וכתב "בקיצור את סוחטת אותי וזה פלילי לא יודע מה עשית אבל האמת תצא לאור". ר.ש השיבה כי "הכל מתועד" וכי היא "בנאדם ישר מידי כדי לסחוט".

ר.ש סיפרה כי התקשרה גם לאביו של המערער וסיפרה לו כי בנו פגע בה. האב הביע צער והציע לקחת את בנו לטיפול, וביקש ממנה שלא תתלונן נגדו (עמ' 44 לפרוטוקול). בהתכתבות בין השניים בפייסבוק, כתבה ר.ש לאב "אני מצטערת ... מאוד אני לא מסוגלת זהו. אני הולכת להוציא הכל אני נתקפת חרדות רע לי. ובסוף גם אותי מאשימים ואני לא עשיתי כלום רע בסך הכל הכרתי בחור שבסוף אנס אותי" (ת/49).

35. בחודש אוגוסט 2015 התקשרה ל- ר.ש פרקליטה כדי לספר לה על הגשת כתב אישום נגד המערער, אז אמרה לה ר.ש כי יש דברים נוספים שלא דיווחה עליהם באמרותיה הקודמות. ר.ש הוזמנה למשטרה וסיפרה את אשר אירע באותו ערב וגם מסרה גופיה שלבשה אז שעליה שרידי זרע של המערער.

ר.ש הסבירה את הגרסה החלקית שמסרה בטלטלה אותה חוותה והבלבול בו הייתה שרויה בשל רגשי האהבה שפיתחה כלפי המערער ורצונה להאמין כי מדובר באירוע חד פעמי. בנוסף, המערער אישר כי שיקר ואמר לה שחבר שם לו משהו במשקה, אך היא העלתה ספקות נוכח חלופי הזמן בין הכנסת הסם למשקה לבין האירוע (עמ' 37-41 לפרוטוקול הדיון מיום 9.2.2016). כשנשאלה מדוע כתבה למערער כי ביקרה במין כשהדבר אינו נכון, השיבה "סתם רציתי שיכאב לו, אז כאילו הגזמתי, אמרתי לו הלכתי למיון". ר.ש סיפרה כי חשה פגועה רגשית ורצתה להסב למערער סבל, כשם שרצתה לעורר את רחמיו וצער, והבהירה כי אין לה עניין בכסף שלו: "זה לא מה שמעניין אותי, זה לא היה עוזר לי בכלום על מה שהוא עשה. גם מיליון שקל אם ישלמו לי זה גם לא יעזור לי. זה לא היה קטע של כסף, זה היה הקטע פשוט ללכת למקום שאני יודעת שהוא עובד קשה בלילות, ועובד שתי עבודות וכאילו להגיע למקום שיכאב לו, כאילו משהו שיעשה לו רע, כאילו להחזיר אליי את השליטה" (עמ' 43 לפרוטוקול). תחושות אלו התבטאו גם בעדותה של ר.ש בפני בית המשפט, אשר התאפיינה בבכי ורעד בכל הגוף (עמ' 49 להכרעת הדין).

בית משפט קמא נדרש לטענות הסנגור בדבר סתירות ותמיהות העולות מעדותה של ר.ש. בהתייחס לסתירה עליה הצביע המערער בין גרסתה של ר.ש לדברים שמסרה ל- א' על פי עדותו, לפיהם בעת האונס איים עליה המערער בסכין, נקבע כי "אין מדובר בסתירה היורדת לשורשו של עניין ואין בה כדי לפגוע באמינות גרסתה של ר.ש ולא בתיאור

מצבה הנפשי כפי שתיאר אותו א' לפנינו". צוין, כי ייתכן ש- ר.ש ביקשה להציג בפני בן זוגה לשעבר מצב בו לא הייתה לה כל אפשרות להיאבק בתוקף וגם לעורר את רחמיו, או לחלופין א' עירב בין האיום המאוחר לפגוע ב- ר.ש ובבתה לאירוע עצמו. בהתייחס להשלמת הפרטים המאוחרת בתלונתה של ר.ש (אוגוסט 2015), הזכיר בית המשפט כי בחודש אפריל 2015 נוצר קשר בין ר.ש לבין בעלה ע' לו נישאה בספטמבר אותה שנה, "והיא חשה בטוחה ומוגנת מחד גיסא ונרדפת על ידי זיכרונות האירוע מאידך גיסא, מה שגרם לה לרצות להוריד מעל ליבה את משא האונס".

36. אשר להערכת מהימנות גרסתה של ר.ש בכללותה, צוין בית המשפט כי למרות תמיהות מסוימות בנוגע להתנהלותה -

"לאחר שבחנתי את גרסתה של המתלוננת, על כל היבטיה, הגעתי למסקנה כי למרות התהיות, מדובר בגרסה כנה ואמיתית. ר.ש אישרה בעצמה כי מדובר בהתנהגות בלתי סבירה ולא הגיונית, אך נראה כי בשל סערת הרגשות בה הייתה נתונה, ובשל הצורך שלה לשמוע מפי הנאשם שאותו אהבה קודם לכן דברי חרטה וצער וגם הסברים לאשר אירע, כמו גם הרצון 'לנקום' בו על שעשה לה, נהגה כפי שנהגה ואין לנו ראייה טובה יותר לעליות ולמורדות בתחושותיה מאשר ת/א15" (עמ' 55 להכרעת הדין).

37. לא כך נקבע לגבי גרסתו של המערער.

בחקירתו, הכחיש המערער את המעשים שיוחסו לו, וטען כי קיים עם ר.ש יחסי מין מלאים פעם אחת ופעם נוספת יחסים חלקיים, אולם בערב האירוע לא קיימו יחסי מין. בעדותו, חזר המערער בהחלטיות על הטענה כי השניים לא קיימו יחסי מין בערב האירוע, והתלונן על ניסיונות סחיטה מצד ר.ש. בהתייחס לטענות אלו, צוין בית המשפט כי "בחקירתו הנגדית קרסה גרסתו של הנאשם מניה וביה מול ההודעות שנשלחו על ידו ושעמדו בסתירה לטענותיו". כך למשל, הודעתו מיום 5.3.2015, בוקר האירוע, עומדת בסתירה שאינה ניתנת ליישוב, כך נקבע, עם גרסתו לפיה קיים עם ר.ש יחסי מין מלאים וחלקיים לפני ערב פורים: "אני אגיד לך כמה גבר אני איתך כל בחורה שאני מכיר או יוצא ישר נכנס איתה למיטה איתך אני מכבד ולא ניסיתי שום דבר להוריד או משהו כזה מאמי כי אני רוצה אותך..." (ת/א15). בית המשפט צוין כי המערער התפתל ארוכות בניסיון להבהיר את הדברים, אך ללא הועיל. גם בנוגע לתגובתו המתנצלת להאשמות הקשות מצד ר.ש שאף צירפה להן צילומים, קבע בית המשפט כי "הנאשם עשה כל שביכולתו להתחמק ממתן תשובה עניינית לסדרת האשמותיה של ר.ש", טען כי לא ייחס חשיבות לצילומים על גופה ולא הסביר את תגובתו לאותן האשמות - תגובות המהוות "הודאה באשמה".

38. הארכת מעט בסקירה של עיקרי העדויות שעמדו בפני בית המשפט המחוזי וקביעות המהימנות שנעשו על יסוד התרשמותו הישירה מהן, שכן לאחר עיון ובחינת טענות המערער - בכתב ובעל פה - לא מצאתי כל עילה להתערבות בממצאי העובדה ובקביעות המהימנות של בית משפט קמא. קביעותיו של בית משפט קמא מפורטות ומנומקות כדבעי ומסקנותיו העובדתיות מתבססות על בחינה קפדנית של הראיות, והתמונה העובדתית העולה מהן. המערער לא הביא כל ראיה שיש בה כדי להצביע על טעות, ודאי שלא טעות מהותית, בקביעות האמורות. נהפוך הוא - בחינת טענותיו של המערער במסגרת הערעור מלמדת על עוצמה גבוהה ביותר של המארג הראייתי העומד נגדו, אשר לטעמי אינו מותיר צל של ספק בדבר אשמתו.

39. ניסיונותיו של המערער בענייננו להיתלות ב"סתירות" דקיקות ביותר בגרסתן של המתלוננות, ובהתנהגות

"תמוהה" של מי מהן לאחר האירוע, נדחו בצדק על ידי בית משפט קמא. בית משפט זה כבר עסק רבות בסוגיה זו הנוגעת להתנהגותם של קורבנות עבירות מין בעת האירוע ולאחריו, ובאשר לתפיסות המוטעות בנוגע לבחינת "סבירות" התנהגות זו, לרבות לענין עיתוי חשיפת האירועים ובאשר לאופן חשיפתם.

לפיכך, נקבע כי אין לצפות שגרסת נפגע עבירה בעבירות מין תהא עקבית, קוהרנטית וחסרת אי-דיוקים; זאת, בשים לב לכך שמדובר באירוע טראומתי המשפיע על המצב הנפשי של נפגע העבירה. על כן, יש להתמקד בבחינת ליבת הגרסה של נפגע העבירה ובשאלה האם המקשה כולה היא אמינה מעבר לספק סביר -

"הליך שחזור האירועים האלימים על ידי קורבן עבירת מין שחוזה אותם מהווה כשלעצמו טראומה מחודשת המתבטאת בחיטוט בפרטי הפרטים של חוויה איומה... לפיכך, השאלה איננה אם קיימים אי דיוקים ואי התאמות בפרטים, אלא אם המקשה כולה היא אמינה ואם הגרעין הקשה של האירועים והתמונה הכוללת המתקבלת מן העדות והחיזוקים לה מאפשרת מסקנה בדבר אשמת הנאשם מעבר לכל ספק..." (ע"פ 993/00 נור נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(6) 233, 205 (2002)).

וראו עוד ברוח זו: ע"פ 8886/14 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 37 (15.3.2016), להלן: ענין פלוני; ע"פ 5582/09 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 84 (20.10.2010); ע"פ 6643/05 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 14 (3.7.2007); ע"פ 9809/08 לזרובסקי נ' מדינת ישראל, פסקה 31 (25.11.2010); ע"פ 1473/12 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 17 (5.11.2014); ע"פ 5842/15 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 37 (21.3.2018); וע"פ 8290/16 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (28.11.2017).

ובאשר לתופעה של כבישת תלונה של נפגעות עבירות מין, לעתים לפרקי זמן מאוד ממושכים, הובהר לא פעם

כי -

"בימינו השכלנו ללמוד, כי רק חלק מקורבנות האינוס נוטות להתלונן בכלל, וכי אצל אחרות חולף לעתים זמן של היסוס, התלבטות או צורך בהתייעצות... עד שמספרים למקורבים על אשר אירע או עד שמגישים תלונה למשטרה" (ע"פ 5612/92 מדינת ישראל נ' בארי, פ"ד מח(1) 361, 302 (1993)).

וכן:

"כבישת עדויותיהם של קורבנות עבירות מין הינה תופעה מוכרת ושכיחה. במצבים אלה, עצם ההשתהות בהגשת התלונה לא תפחית בהכרח מאמינותה. בית משפט זה קבע לא אחת, כי רגשות כמו פחד, בושה ומבוכה בולמים את קורבן העבירה מלהתלונן על אשר אירע לו בסמוך לאחר מעשה" (ע"פ 2677/06 פלוני נ' מדינת ישראל, בעמ' 7-8 (18.4.2017)).

ולפיכך -

"קיימת הכרה בכך שהיעדר תלונה מיידית אינו מצביע דווקא על חוסר מהימנותה של התלונה, ולעתים קרובות הקושי,

הצורך בעיבוד רגשי מינימלי או רגש הבושה שחש הקורבן (שלא בצדק) הם הגורמים לכבישת התלונה" (ע"פ 6375/02 בבקוב נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(2) 428, 419 (2004), להלן: ענין בבקוב).

וראו גם: ע"פ 2485/00 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(2) 918, 926-927 (2001); ע"פ 3372/11 קצב נ' מדינת ישראל, פסקה 128 (10.11.2011); וענין פלוני פסקה 34 וההפניות שם.

ובאשר לבחינת "סבירות" התנהגותה של נפגעת עבירת מין, במהלך האירוע ולאחריו, הודגש -

"אין נאנסת טיפוסית, אין סולם תגובות אחד ואחד בלבד שלו ניתן לצפות. התנהגות של קורבן עבירת מין נראית לעיתים לא הולמת, טיפשית, לא ראויה, ועדיין היא משקפת את האמת, ואינה מצביעה על כך שהמתלוננת שיקרה" (ע"פ 9458/05 רחמילוב נ' מדינת ישראל, פסקה ו' (24.7.06)).

וכן:

"קשת התגובות האפשריות מצד קורבן עבירה, בייחוד עבירת מין, הינה מגוונת ביותר, ולא ניתן לצפות ממנו להתנהגות 'רציונאלית' דווקא. תובנה זו באה לידי ביטוי בכמה מישורים, למשל קיימת כיום הכרה בכך שלא ניתן לצפות מאישה להתנגד למעשה האינוס באופן פיזי דווקא... באותה מידה יש להכיר בכך שלעיתים ההלם והחרדה שבהם מצוי קורבן העבירה עשויים להביאו שלא להימלט בהזדמנות הראשונה הנקריית בדרכו" (ענין בבקוב, עמ' 429).

וראו גם: ע"פ 993/93 אבוטבול נ' מדינת ישראל, פסקה 20 (27.12.1993); ע"פ 5938/00 אזולאי נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(3) 888, 873 (2001); ע"פ 3424/93 מדינת ישראל נ' מנצור, פסקה 10 (29.5.1995); ע"פ 316/85 גרינוולד נ' מדינת ישראל, פ"ד מ(2) 577, 564 (1986); וע"פ 2606/04 בנבידה נ' מדינת ישראל, פסקה 27 (26.4.2006).

40. סיכומם של דברים: על יסוד הנימוקים שפורטו לעיל, אני סבור כי הרשעתו של המערער בעבירות בהן הורשע - בדין יסודה, ויש להותיר את הכרעת דינו של בית משפט קמא על כנה.

גזר הדין

41. לא מצאתי כי עונשו של המערער חורג לחומרה מרמת הענישה הראויה בנסיבות העניין. סבורני כי העונש שהושת על המערער הולם את חומרת מעשיו ומידת אשמו ומהווה ביטוי ראוי לעיקרון ההלימה, שהוא העיקרון המנחה בענישה (סעיף 40 לחוק העונשין).

42. כזכור, נקודת המוצא היא כי אין מדרכה של ערכאת הערעור להתערב בחומרת העונש שהוטל על-ידי הערכאה הדיונית אלא במקרים חריגים בהם נפלה בגזר הדין טעות מהותית, או שעה שהעונש שנגזר על ידה חורג באופן ממשי מרמת הענישה המקובלת או הראויה בנסיבות דומות (ע"פ 3591/17 רז נ' מדינת ישראל (10.4.2018); ע"פ 9180/16 מליק נ' מדינת ישראל (16.11.2017); ע"פ 3817/09 אזברגה נ' מדינת ישראל (16.9.2010); ע"פ

2667/18 יצחק נ' מדינת ישראל (10.10.2018); ע"פ 4605/13 פלוני נ' מדינת ישראל (25.2.2014); ע"פ 200/13 ברמן נ' מדינת ישראל (5.2.2014)). המקרה דנן אינו נמנה עם אותם מקרים.

43. העבירות המרכזיות בהן הורשע המערער הן עבירות אינוס, שהעונש הקבוע בצדן עומד על 16 שנות מאסר, וכאשר נלוות להן נסיבות מחמירות, כגון שנעשו תוך גרימת חבלה גופנית או נפשית – 20 שנות מאסר. המערער הורשע כאמור בביצוע שתי עבירות אינוס, בריבוי עבירות של מעשי סדום בנסיבות אינוס (שדין כדן אינוס), וכן בעבירות תקיפה, איומים ופגיעה בפרטיות. בית משפט זה עמד לא פעם על החומרה היתרה הגלומה בביצוע עבירות האינוס, ועל הצורך לנקוט במדיניות ענישה מרתיעה כלפי נאשמים שהורשעו בעבירות אינוס:

"עבירת האינוס נועדה ובאה להגן על ריבונות האישה על גופה, על כבודה של האישה כאדם, על האוטונומיה של רצונה, על קצ'ני. בריח-התיכון בעבירת האינוס הוא הגנה בלתי מתפשרת על זכותה של האישה - כמוה כגבר - לבחירה חופשית; הרשות נתונה לה לאישה, וזכותה עומדת לה לבחירה חופשית מה תעשה ומה לא תעשה (והוא, כמובן, כל עוד לא תפלוש לשדה הזולת). פלישה שלא-בהיתר לגופה של אישה, לגופו של אדם, משפילה היא - משפילה ומדכאת; כואבת היא, כואבת-במאוד; פוגעת היא - פגיעה חדה וכואבת; מעליבה היא - והעלבון עמוק וצורב. נרמס קצ'ני, הנפש נחתכת, נפגע החופש, נגרעת האוטונומיה של הרצון, נדרס הכבוד" (ע"פ 115/00 טייב נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(3) 329, 289 (2000)).

לפיכך:

"המסר בענישה בעבירות אונס צריך להבהיר באורח חד-משמעי לציבור ולפרט כאחד, כי אמצעים קשים וממשיים ינקטו כלפי עברייני מין כאמצעי להילחם בתופעות עבירות המין, ובמיוחד כך בעבירות אינוס, שהן החמורות שבהן, וכי ניצול חולשת הזולת למטרת סיפוק יצרי מין בלא הסכמתו יגרור אחריו ענישה משמעותית" (ע"פ 6295/05 וקנין נ' מדינת ישראל, פסקה 70).

וראו גם: ע"פ 2717/08 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 35; ע"פ 3793/06 וורקו נ' מדינת ישראל (11.4.2007), פסקה 19; ע"פ 5297/15 קסה נ' מדינת ישראל (27.9.2017), פסקה 20; ע"פ 3873/08 אטיאס נ' מדינת ישראל (6.9.2010), פסקאות 135-136; ע"פ 7212/14 פלוני נ' מדינת ישראל (25.1.2016), פסקה 41; ע"פ 3998/13 אביקזר נ' מדינת ישראל (4.2.2015).

44. תוספת חומרה יש לייחס לעבירות האינוס ומעשי הסדום של המערער אשר לוו באלימות סדיסטית לשמה. מעשיו של המערער מעוררים שאט נפש וסלידה עמוקה. הוא ניצל את היכרותו המוקדמת עם המתלוננות ר.ש ו-ק.א. וכפה עצמו עליהן באכזריות. הוא פלש לגופן באלימות, בניגוד מוחלט לרצוןן ורמס ברשעות את כבודן. הוא לא חס עליהן למרות התחנונים והבכי שליוו את התנגדותן, והשתמש בגופן כחפץ לסיפוק צרכיו. המערער ביטל כליל את אוטונומיות הרצון של המתלוננות, פגע קשות בביטחוןן ופצע את נפשן. מעשיו טלטלו את חייהן, והותירו אחריהם קשת רחבה של נזקים כבדים, בכל מישורי החיים. אין להקל ראש גם במעשים המתוארים באישום השני, לפיו עקב המערער אחרי המתלוננת מ.ק והיכה אותה בניסיון להיכנס לביתה, אך למרבה המזל היא הצליחה להדוף אותו ולהבריחו מהמקום.

45. למקרא גזר דינו של בית משפט קמא, נראה כי כל השיקולים אותם העלה המערער בפניו, כבר נטענו

בפניו, והוא נתן עליהם את הדעת ושקל אותם כראוי בעת שגזר את עונשו של המערער. כפי שהבהיר בית משפט זה, "כל קורבן עבירת מין הוא עולם בפני עצמו", ו"כל המציל נפש אחת כאילו הציל עולם ומלואו, והפוגע במספר נפשות במתכוון ייתן על כך את הדין בהתאם" (ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל, פסקה 21 לחוות דעתה של השופטת ד' ברק-ארז). לפיכך, בנסיבות המתאימות עשוי להיגזר על העבריין הפוגע בגופם של מספר קורבנות עונש חמור יותר מהעונש המקסימאלי שניתן להטיל בגין עבירת מין אחת, אף כאשר מדובר בעבירות שבוצעו בסמיכות זמן ומקום.

46. על יסוד כל האמור, אציע לחבריי לדחות את הערעור על שני חלקיו.

ש ו פ ט

המשנה לנשיאה ח' מלצר:

אני מסכים.

המשנה לנשיאה

השופטת ד' ברק-ארז:

אני מסכימה.

ש ו פ ט

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט מ' מזוז.

ניתן היום, כ"ז באדר ב' התשע"ט (3.4.2019).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

המשנה לנשיאה